

Agafà una avió a la ciutat més gran i poblada del món. En arribar a l'aeroport, no recollí les maletes. Llançà a diferents vàters de la terminal el passaport i la resta de documents identificatius, les targetes de crèdit i tots els diners, tret dels indispensables per a pagar el bitllet de l'autobús. Només conservà la roba posada. A la ciutat, en obrir-se les portes de l'autobús, saltà disparat. Començà a córrer sense rumb, com un desesperat. S'havia entrenat dur. No s'aturà durant gairebé una hora: avingudes, places, parcs, carrers, carrerons desconeguts... Mort de cansament, s'ajocà una estona a la gespa d'un petit i fangós jardí per a recuperar l'alè. Suat i brut, vagà després per la barriada i reemprengué la correguda. Va repetir les carreres un parell de vegades fins que, desmaiat, va asseure's al rastell llepissós d'una avinguda comercial enorme i atapeïda com un formiguer. Se sentia lliure, insegur i perdut. Una dona se'l mirà amb llàstima i li amollà una moneda als peus. Va entendre aleshores, amb un entusiasme insòlit, que la seua nova vida, per fi, havia començat.

Button

Button

«Ara que véns», per [Inòpia](#) (poema de [Joan Fuster](#))